

beren maar. Hij sleepte zich verder. Het ging haast niet meer. De pijn vlijmde door zijn hele lichaam. Zijn ellebogen waren dóór, zijn armspieren kramp-ten, hadden geen kracht meer om zich vast te grijpen en de zwaarte van het hele lichaam te dragen. Even blijven liggen... Hij lag nu toch gunstig, in de nabijheid van een reusachtige gandariaboom, waar het gras heel hoog stond. Vreemd eigenlijk, dat hij zo kalm alles overdenken kon... Ach, en wat kon het hem eigenlijk nog schelen, wat ze met hem deden ná zijn dood? Wat maakte het nu uit, of ze hem daarna nog zouden verminken. Opdat zijn geschonden lichaam volgens hen nooit de zielerust in het hiernamaals zou kunnen vinden. Dit was het uiterst gruwelijke wat zij iemand konden aandoen, geloofden zij, dus pasten zij het, waar mogelijk, op hun vijanden toe. Maar hijzelf wist toch beter. Zij konden slechts zijn lichaam doden. Aan zijn ziel konden zij immers niet raken. Zijn ziel, dat was zijn eigenlijke ik. Dat was de kern, het meest waardevolle van Pim Eekman. En dáár konden zij immers niet bij, hoe diep zij ook in zijn lichaam zouden wroeten, zijn lichaam, dat hier zou achterblijven op aarde.

Zijn ziel zou het verlaten en verder leven. Dat, wat hem zijn bewustzijn gaf zou niet gedood kunnen worden. Maar wat dan? Wat zou daarna zijn. Waar zou zijn ziel dan blijven? Hij zou voor God verschijnen. Kon dat zo maar ineens werkelijkheid worden? Je dacht immers nooit verder na over die dingen. Hoe moest je aan een ontmoeting met God denken, als je in geen tijden om Hem bekommerd hebt.

Een oorverdovend gejoel brak los. En een ogenblik later een hevig geknetter alsof er hout in vlammen opging. Het administrateurshuis, wist Eekman. Dat was het eerste, dan namen ze het employé's-huis waar de Wit en zijn vrouw woonden. Die laatste nacht had hij in hun woning geslapen, uit veiligheid, omdat Jonker ook weg was, en Jonker en hij in het verst-afgelegen huis woonden. Die laatste nacht, dat was deze zelfde nacht, maar wat leek het lang geleden, dat hij daar probeerde in slaap te komen.

Dikke rookwolken hulden zich om de bomen. Het vuur verlichtte het terrein. Maar Eekman lag zo ver van de woningen vandaan, dat hij zelf in het donker lag en vanuit de verte van Ruurd's woning door het vuur verteerd zag worden. Hij zag af en toe door de dikke rook de rovers heen en weer lopen om hun buit in veiligheid te brengen. Een gevoel of hij geen adem kon halen overviel hem. Hij had geen fut om zijn hemd uit te trekken om er verband van te scheuren. Hij sloot de ogen. Het was of hij weer zijn moeder's stem hoorde: „Pim?”

Hij zou haar niet weer zien. Kon hij haar nog even bereiken... Zijn kleine moeder. Hoe zou ze het bericht ontvangen?

„O, Jezus, troost Gij haar!” bad hij ineens. En hij vond het verwonderlijk, dat hij bidden zo moeilijk gevonden had. Het ging nu vanzelf. Was het, omdat hij zich van de aarde los ging maken en zich voorbereidde op zijn sterven? In elk geval was er een ongekende rust over hem gekomen, alsof Iemand naast hem zat en zijn hand vasthield. Hij was niet meer zo alleen in deze verschrikkelijke nacht. Eerst dacht hij, dat de gedachte aan zijn moeder hem de indruk gaf, dat zij bij hem was. Maar hij wist immers, dat zij in Holland was, en hier wás iets

## HET NIEUWE KLEED

*Weef ik mij werkend  
't kleed van uw kindren?  
Mijn handen worden  
dit weven zo moe.  
Nooit klopt het patroon,  
te kort zijn mijn draden,  
weinig gelukt het,  
al wat ik doe.*

*Toont Ge mij 't kleed,  
het sneeuwwitte, reine,  
door U volmaakt  
en mij weggelegd...  
Donker is daarbij  
Jezus, het mijne,  
van fouten doorweven;  
ik dien U slecht.*

*Toch — om dit kleed  
dat Gij hebt gegeven,  
moet ik volharden.  
Nimmer gereed  
Zullen mijn handen  
weven en weven,  
tot op de dag  
van het hemelse kleed.*

NEL VEERMAN

rustgevends vlak bij hem. Hier was Iets of Iemand, die vergeving gaf, nog vóór hij er om gevraagd had, die alle verwarring van hem afnam en er rust voor in de plaats gaf. Hij wist zich feilloos zeker hand in hand met zijn Heiland.

„Hij balsemt de wonden en heelt alle smart,” zong het ergens in zijn hoofd. Of was het zijn hart? In ieder geval was het een stukje herinnering, dat loskwam en weer zijn aandacht vroeg.

„Here, vergeef mij...” werd daaruit geboren. Een nieuw geschreeuw deed hem even opzien. Ook zijn woning stond nu in lichterlaaie. Alles wat van hem was zou nu weg zijn, gestolen of verbrand. Het ergste vond hij het van de foto's en de brieven van thuis. Maar toch was hij zo rustig hierover. Hij begreep dat die rust hem ingegoten werd. Die kwam niet uit hemzelf.

„Here, blijf bij mij, vergeef en red mij. Wees met moeder en de zusjes...” gingen zijn gedachten. Hij deed geen moeite meer om verder te kruipen. Hij was doodmoe en zijn lichaam was zwaar van de pijn en tegelijkertijd ook leeg, omdat het leven er uit wegvloede.